

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

1923M

Cuoprins

MESSI

POVESTEA BĂIATULUI
DEVENIT LEGENDĂ

LUCA CAIOLI

PREDA PUBLISHING
PENTRU EROUL DIN TINE

Cuprins

Original Title:

Messi. The Inside Story Of The Boy Who Became A Legend

Copyright © 2008, 2010, 2012 & 2018 Luca Caioli

All rights reserved.

© Preda Publishing, 2019, pentru prezența ediție în limba română

ISBN 978-606-8965-16-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAIOLI, LUCA

Messi : povestea băiatului devenit legendă / Luca Caioli ; trad. din lb.
engleză de Nicoleta Mitrofan & Cristina Barbu. - Ed. a 2-a, rev. -
București : Preda Publishing, 2019
ISBN 978-606-8965-16-1

I. Mitrofan, Nicoleta (trad.)
II. Barbu, Cristina (trad.)

796
929

Traducători: Nicoleta Mitrofan & Cristina Barbu

Preda Publishing S.R.L.
Sos. Fabrica de Glucoză nr. 9B
București Sector 2 020339
Tel: 0734 444 359

www.predapublishing.com

Cuvânt înainte	11
<i>Fascinația geniului</i>	
1. Rosario	13
<i>Conversație cu Celia și Marcela Cuccittini</i>	
2. Spitalul Garibaldi	20
<i>24 iunie 1987</i>	
3. Cel mai mic dintre toți	27
<i>Într-o după-amiază de vară în 1992</i>	
4. La fel ca întotdeauna	33
<i>Conversație cu Cintia Arellano</i>	
5. Roșu și negru	37
<i>21 martie 1994</i>	
6. Era un Gardel	45
<i>Conversație cu Adrián Coria</i>	
7. Dimensiune: mic	48
<i>31 ianuarie 1997</i>	
8. Star internațional într-un oraș mic	54
<i>Conversație cu Mariano Bereznicki, jurnalist La Capital</i>	

9. De cealaltă parte a oceanului

57

117

17 septembrie 2000

10. Latigazo

65

120

Conversație cu Fernando „Chiche” Niembro, Fox TV

11. Licență provizorie

68

123

6 martie 2001

12. Masca lui Puyol

73

135

Conversație cu Álex García

13. Debutul

76

138

16 noiembrie 2003

14. De-al casei

82

145

Conversație cu Cristina Cubero, Mundo Deportivo

15. Casetă video

85

148

29 iunie 2004

16. Mingea este jucăria lui preferată

93

163

Conversație cu Francisco „Pancho” Ferraro

17. Un prieten

96

167

Conversație cu Pablo Zabaleta

18. O telenovelă

99

170

3 octombrie 2005

19. O gură de aer proaspăt

107

176

Conversație cu Fernando Solanas, Sportiv Adidas Iberia

20. Jucătorul meciului

111

179

22 februarie 2006

21. Estetică supersonică

117

Conversație cu Santiago Segurola, jurnalist Marca

22. Dificil, foarte dificil

120

Conversație cu Asier del Horno

23. Nici măcar un singur minut

123

30 iunie 2006

24. Discriminare pozitivă

135

Conversație cu Jorge Valdano

25. Diavolul

138

10 martie 2007

26. Cu gura căscată

145

Conversație cu Gianluca Zambrotta

27. Leo și Diego

148

18 aprilie 2007

28. O carieră lungă în față

163

Conversație cu Frank Rijkaard

29. Trebuie să demonstrezi

167

Conversație cu Carlos Salvador Bilardo

30. Dezamăgire

170

15 iulie 2007

31. Un copil electric

176

Conversație cu Basile Alfio „El Coco”

32. Bronz și argint

179

17 decembrie 2007

34. Lungul drum spre aur

22 mai 2008

35. Fericire

27 mai 2009

36. A treia oară cu noroc

1, 19 și 21 decembrie 2009

37. Râuri de lacrimi

3 iulie 2010

38. Surpriză

10 ianuarie 2011

39. Pur și simplu cel mai bun

28 mai 2011

40. Un vis spulberat

16 iulie 2011

41. Asul de cupă

14/ 17/ 26 august 2011

42. Hat-trick

9 ianuarie 2012

43. Record

7 ianuarie 2013

44. Messindependență

19 mai 2013

45. Barcelona

Conversație cu Leo Messi

46. Un sezon turbulent

17 mai 2014

47. Revanșa istoriei

13 iulie 2014

48. De pe Anoeta la Berlin

6 iunie 2015

49. Blestemul numărului 10

4 iulie 2015

50. Al cincilea

11 ianuarie 2016

51. 11 ani, 8 trofee La Liga

14 mai 2016

52. Și au trăit fericiti până la adânci bătrâneți

Statistică carieră

Mulțumiri

Bibliografie

de toți cei care îl cunosc și nu numai. M-am bucurat să văd că talentul său aduce fericire unei lumi întregi și transformă jocul de fotbal într-un spectacol uimitor și un divertisment de o calitate excepțională. Își m-am bucurat să putem prezenta această biografie ca pe un mic dar făcut iubitorilor de fotbal din România.

Sorin Preda
CEO, Global Vision

1.

ROSARIO

Conversație cu Celia și Marcela Cuccittini

Cumpăr pulpă de vită sau o bucată din pulpa posterioară. Sunt bucăți de carne de vită pe care le-am văzut și în Barcelona, dar nu știu cum se numesc. Presar un vârf de sare pe fiecare bucată, le dau prin ou și pesmet. Le prăjesc până când capătă o nuanță frumoasă de auriu-maroniu și le pun într-o tava de cuptor. Toc ceapa mărunt și o prăjesc. Când devine sticloasă, adaug roșii tocate, puțină apă, sare, oregano și un vârf de cuțit de zahăr. Le las pe foc aproximativ 20 de minute. După ce sosul este gata, îl torn pe fiecare bucată de carne, acoperindu-le bine pe toate. Iau puțină cremă de brânză sau tai felii subțiri dintr-o bucată de brânză și le pun deasupra bucăților de carne de vită. Las tava în cuptor până când se topește brânza. Mai trebuie doar să prăjesc cartofii, pentru garnitură și *milanesa à la napolitana* [șnițel napoletan] este gata de servire.

Celia descrie felul de mâncare preferat al fiului ei Lionel Messi, cu pasiunea și experiența unei bucătărese desăvârșite.

- Când merg la Barcelona trebuie să gătesc acest fel de mâncare de două sau de trei ori pe săptămână. Și cu cel puțin trei bucați medii de carne de vită. Îmi trec mâna prin părul lui și îi spun: „Şnițelul meu napoletan și mate-ul [ceai tradițional

argentinian] făcut de mine sunt secretul pentru care dai atât de multe goluri."

Lionel are gusturi gastronomice simple: șnițel, dar nu făcut cu șuncă sau carne de cal; pui cu sos făcut din ardei, ceapă, roșii și oregano. Nu se dă în vînt după feluri de mâncare elaborate, ca cele pe care le face fratele lui Rodrigo, dar, pe de altă parte, se știe că Rodrigo este bucătar și visul său este să-și deschidă propriul restaurant într-o bună zi. E firesc să experimenteze și să încerce rețete noi, chiar dacă fratele lui mai mic nu le apreciază întotdeauna.

Îi plac dulciurile?

- Da, Leo adoră ciocolata și *alfajores* [biscuiți tradiționali umpluți cu caramel – o delicăție națională]. Când mergem în Spania trebuie să luăm multe cutii, ca să aibă mereu provizii.

Celia continuă cu o poveste despre cum, atunci când era mic, un antrenor i-a promis un *alfajor* pentru fiecare gol marcat, iar Leo a înscris de opt ori într-un singur meci. Ce ospăt a fost!

La o ceașcă de cafea în barul La Tienda, pe Bulevardul San Martín de Rosario, mama numărului 10 de la Barça vorbește cu mare entuziasm despre fiul ei celebru. Cu părul negru, zâmbetul delicat și anumite trăsături ale feței care amintesc de Leo (deși ea râde și spune că seamănă leit cu tatăl său), Celia María Cuccittini Oliveira de Messi are o voce blândă. În timp ce vorbește, își îndreaptă adesea privirea către sora ei, Marcela, așezată vizavi. Cel mai Tânăr membru al familiei Cuccittini, Marcela este și ea mamă de fotbalist: Maximiliano joacă la Rubio Ñu, în Paraguay, Emanuel în Argentina, la Newell's Old Boys, iar Bruno urmează școala de fotbal Renato Cesarini, care numără jucători precum Fernando Redondo și Santiago Solari printre absolvenți. Marcela Cuccittini de Biancucchi e nașa lui Leo și mătușa lui preferată. Când merge în Rosario, lui Leo îi place să-și petreacă timpul acasă la ea.

- E normal să mergem să-l vizităm sau să-l sunăm să vedem ce mai face, dar, desigur, sora mea îl răsfăță, spune Celia. Si mai e și Emanuel, sunt nedespărțiti.

Se jucau cu mingea încontinuu când erau mici.

- Erau cinci băieți: cei trei ai mei, Matías, Rodrigo și Leo, și doi ai surorii mele, Maximiliano și Emanuel. În zilele de duminică, atunci când mergeam în vizită la mama, obișnuiau să iasă în stradă să se joace înainte de prânz, își amintește Celia.

Erau jocuri de fotbal sau de tenis de picior dure și de multe ori Leo se întorcea acasă plângând din cauză că pierduse sau pentru că cei mai mari trișaseră.

- Chiar zilele trecute Maxi îmi amintea despre acele jocuri, adaugă Marcela, și spunea că, atunci când se vor reuni toți aici în Rosario, și-ar dori să joace iar ca pe vremuri: echipa Messi împotriva echipei Biancucchi.

Și tot depănat amintiri, ajungem și la bunică, Celia: la mâncărurile ei delicioase, la prăjitură, la reunii de familie din fiecare duminică și la pasiunea pentru fotbal.

- Ea îi ducea pe copii la antrenament. Ea a insistat ca Leo al meu să intre în echipă chiar dacă nu era îndeajuns de mare. Era cel mai mic, și ca vîrstă, și ca statură. El a fost întotdeauna mic. Se temea că va fi călcăt în picioare, că va fi accidentat, dar ea nu credea asta, așa că a insistat: „Dă-i-o lui Lionel, dă-i pasă ăluia mic, el dă golurile.” Ea ne-a convins să-i cumpărăm ghete de fotbal. Păcat că nu poate vedea unde a ajuns. A murit când Leo avea 10 ani, dar cine știe, poate că de acolo, de sus, vede cine a devenit și e fericită pentru nepotul pe care l-a iubit atât de mult.

Dar cum a început Leo să joace fotbal? Cine l-a învățat? De unde provin toate abilitățile sale, e ceva genetic?

- Nu știu, de la tatăl său, de la frații, de la verii lui. Fotbalul a fost dintotdeauna un sport iubit în familia noastră. Și eu sunt microbistă. Idolul meu? Maradona. I-am urmărit cariera și reușitele cu multă pasiune. Se dezlănțuia pe teren. Când l-am întâlnit, i-am spus: „Sper ca într-o zi fiul meu să ajungă un fotbalist renomă și tu să-l antrenezi.” Și uite cum au decurs lucrurile... Uite cât de departe a ajuns...

Ne oprim puțin din povestit: telefonul mobil de pe masă începe să sune. Celia se scuză și se îndepărtează să răspundă. Între timp, Marcelă revine la cum era Leo când era mic.

- Era incredibil, nu avea nici 5 ani și controla deja mingea ca nimeni altul. Adora fotbalul, aşa că juca tot timpul. Trăgea la poarta din fața curții, iar vecinii îi cereau adesea să-l lase mai moale.

Celia încheie conversația telefonică și revine la masă, încuvînțând din cap la cuvintele surorii ei:

- Cea mai rea pedeapsă cu care îl puteam amenința era: „Azi, nu pupi antrenament.” „Nu, mami, te rog, voi fi foarte cuminte, nu-ți face griji, promit... lasă-mă să merg” mă implora și insista până mă convingea. Leo nu a fost un copil temperamental și nici lenș, a fost mereu un băiat bun, liniștit și timid, aşa cum este și în ziua de astăzi.

Serios?

- Da, serios. Nu e conștient de faima sa. Când se întoarce în Rosario, vrea mereu să se plimbe prin zona aceasta, de-a lungul Bulevardului San Martín, cu vărul Emanuel. Când îi spunem că nu e posibil, că oamenii de aici, din orașul său natal, vor deveni isterici când îl vor vedea și nu-l vor lăsa să facă nici doi pași, el se supără. Nu poate înțelege asta și se enervează. În Barcelona, merge la magazinul Corte Inglés în adidași și în echipamentul sportiv. Ronaldinho îl ciufulea adesea și-i spunea că e nebun să iasă îmbrăcat aşa. El nu-și dă seama cine e. De aceea nu-l deranjează să fie celebru, să dea autografe și să facă fotografii cu fanii. În unele seri, când vine acasă după o lungă perioadă de timp și când merg să-l văd, mă așez în pat lângă el. Vorbim, îmi trec mâna prin părul lui și îi spun, mai în glumă, mai în serios: „Ce n-ar da fetele să stea aşa lângă tine.” El se strâmbă la mine și-mi spune: „Hai, mamă, lasă prostiile.”

Pe pereții barului atârnă tricourile jucătorilor argentinieni, înrămate. Este și al lui Leo printre ele, tricoul marcat cu numărul 30 de la Barcelona.

- Ei nu știu că sunt mama lui, desă locuim în acest oraș, spune Celia, o femeie care se ferește de faimă, foarte conștientă de pericolele care vin odată cu celebritatea și care are priorități clare în ceea ce privește atât viața ei, cât și a copiilor săi.

Toate bune și frumoase, dar cum se simte ea, ca mama unei celebrități?

- Mândră, foarte mândră. Să deschid ziarul și să văd – aici la fel de mult ca în Spania – un articol despre el, sau numărul de pe tricou, sau copiii care îi poartă tricoul... Îmi crește inima de mândrie. De aceea mă doare să aud critici cu privire la prestația lui pe teren sau informații false despre viața privată. În adâncul sufletului, te afectează și te doare când cineva te sună și îți spune „ai văzut asta, ai văzut aia”? Leo? Nu prea citește ce se scrie despre el. Dacă observă lucruri de genul acesta, nu-l afectează prea mult. Dar asta nu înseamnă că nu a trecut prin niște perioade dificile. A avut și el parte de momente mai puțin bune, când a fost accidentat și a stat pe tușă luni întregi, când lucrurile nu au mers aşa cum ar fi vrut el. În asemenea momente nu stau pe gânduri, îmi fac bagajele și plec la Barcelona să văd ce se întâmplă, să-i fiu aproape și să am grija de el cât de mult pot. Leo a fost întotdeauna un băiat introvertit, care-și ține problemele pentru el, dar, în același timp, a fost și foarte matur pentru vîrstă lui. Când noi i-am sugerat că s-ar putea întoarce în Argentina, îmi amintesc că mi-a spus: „Mamă, nu-ți face griji, rămân, du-te tu. Le va aranja Dumnezeu pe toate”. Este foarte încăpățanat.

Celia revine la subiectul succesului lui Leo, la oamenii care sunt nebuni după Purice indiferent pe ce mal al Atlanticului s-ar afla.

- Ceea ce îmi place cel mai mult este că oamenii îl iubesc, spune Celia. Cred că îl iubesc pentru că este o persoană simplă, umilă, bună. Se gândește întotdeauna la ceilalți și se asigură că toată lumea din jurul lui e bine: părinții, frații și surorile, nepoții și nepoatele, verii lui. Se gândește mereu la familie. Desigur, eu sunt mama lui și când o mamă vorbește despre copii, lumina

ochilor ei, spune mereu lucruri bune, dar Leo chiar are o inimă mare.

Cum vede o mamă viitorul copilului său?

- În ceea ce privește fotbalul, sper că o să intre în istorie, lângă nume precum Pelé sau Maradona, sper să ajungă foarte departe. Dar mai presus de toate, ca mamă, sper să fie fericit, să aibă o familie, să-și trăiască viața, pentru că încă nu a trăit cu adevărat. S-a dedicat fotbalului trup și suflet. Nu iese în oraș, nu face multe dintre lucrurile pe care tinerii de vîrstă lui le fac. De aceea sper să aibă o viață minunată. O merită din plin.

Afară cerul s-a întunecat. Traficul a devenit și mai haotic: autobuze, camionete șubrede, mașini care lasă nori de fum în urmă, o căruță plină cu vechituri trasă de un cal pricăjit și o mulțime de oameni mergând spre magazine și stații de autobuz. Celia trebuie să ajungă acasă, unde o așteaptă Maria Sol, cel mai Tânăr membru al familiei. Marcela trebuie să-l ia pe Bruno de la școala de fotbal. Plouă și Celia insistă să-și însوțească musafirii înapoi în centrul orașului. Se duce să aducă mașina. La ușă, Marcela spune încă două cuvinte despre temerile unei mame: în primul rând accidentările, și în al doilea rând banii, care i se pot urca la cap.

- Deocamdată, copiii mei și Leo nu și-au pierdut simțul realității. Eu, familia mea și familia surorii mele trăim în același oraș în care ne-am născut, în aceeași casă dintotdeauna, nu ne-am mutat într-o altă regiune, nu am vrut să ne părăsim rădăcinile, iar copiii sunt la fel ca întotdeauna. Sper să nu se schimbe niciodată. Sper ca ceea ce se întâmplă cu alți fotbalisti, care s-au rătăcit în faimă, să nu li se întâmpile și lor.

Un Volkswagen gri trage lângă trotuar. Celia conduce rapid pe străzile din partea de sud a orașului Rosario. Trece de vechea școală unde a învățat Leo și comentează:

- Nu a fost un elev bun. A fost un pic lenes.

Virează dreapta pe lângă Tiro Suizo, un club sportiv fondat în anul 1889 de către imigranții din regiunea Tesino. Doi copii nu

observă mașina, sunt prea absorbiți, aleargă cât îi țin picioarele după o minge.

- Așa era și Lionel, spune Celia.

2.

SPITALUL GARIBALDI

24 iunie 1987

Un bloc de culoare crem construit în stilul secolului al XIX-lea ocupă un teren dreptunghiular pe Strada Visasoro nr. 1249. Este spitalul italian dedicat lui Giuseppe Garibaldi, care este onorat și cu o statuie în Plaza de Italia din Rosario. Este o figură populară, fiind cunoscut sub numele de „eroul celor două lumi” pentru că, în timpul exilului său în America de Sud, a dus lupte de-a lungul râului Paraná. Pe acele meleaguri, Cămășile roșii, aflate sub conducerea lui, și-au pus amprenta oriunde s-au dus. Ca de exemplu în denumirea spitalelor din Rosario și Buenos Aires, ambele fondate de exilați politici, susținători ai lui Mazzini și Garibaldi.

Campusul medical din Rosario a fost inaugurat pe 2 octombrie 1892, cu scopul de a deservi comunitatea italiană, care la acel moment reprezenta peste 70% din imigranții care sosiseră de pe cealaltă parte a Atlanticului. Astăzi găzduiește una dintre cele mai bune maternități din oraș. Aici, la ora 6:00 într-o dimineată de iunie, începe și povestea lui Lionel Messi, cel de-al treilea copil al familiei Messi-Cuccittini.

Tatăl său Jorge are 29 de ani și este șef de departament în cadrul grupului siderurgic Acindar, în Villa Constitución, la aproximativ 50 km depărtare de Rosario. Celia, în vîrstă de 27

de ani, lucrează într-un atelier de producție de magneti. S-au întâlnit pe când erau adolescenți în cartierul Las Heras, numit anterior Estado de Israel și astăzi cunoscut sub numele de cartierul San Martín, în zona de sud a orașului, unde locuitorii sunt modești și harnici.

Tatăl Celiei, Antonio, este mecanic – repară frigidere, aparate de aer condiționat și alte apărate electrice. Mama ei, pe care o cheamă tot Celia, a lucrat timp de mulți ani ca femeie de serviciu. Tatăl lui Jorge, Eusebio, își câștigă existența muncind în construcții; mama lui, Rosa Maria, este tot femeie de serviciu. Între casele lor e o distanță puțin mai mare de 100 m. Ca multe alte familii de prin partea locului, au strămoși italieni și spanioli. Numele de familie Messi provine de la orașul italian Porto Recanati, din provincia Macerata, unde s-au născut poetul Giacomo Leopardi și tenorul Beniamino Gigli. De acolo, un anumit Angelo Messi a plecat, la sfârșitul secolului al XIX-lea, pe una dintre multele vapoare cu destinația America, în căutarea unei vieți mai bune. Ca mulți alți emigranți, Angelo a plecat cu bilete la clasa a treia. și familia Cuccittini are rădăcini italiene, din partea tatălui. În ciuda faptului că aceste familii provin din pampasul umed, în cele din urmă au venit să se stabilească în oraș.

Situat la 305 km distanță de capitala Buenos Aires și având aproximativ un milion de locuitori, Rosario este cel mai mare oraș din provincia Santa Fe, întinzându-se de-a lungul malurilor râului Paraná. Promenada Costanera se întinde de-a lungul râului până la podul Nuestra Señora del Rosario, care traversează apa și leagă orașul de Victoria. Paraná a fost dintotdeauna o rută importantă în comerțul fluvial. De aici, multe produse agricole sunt exportate în întregul bloc comercial Mercosur – cum ar fi soia, care, în ultima vreme, a adus bogăție în această regiune și a transformat infrastructura urbană. Clădiri noi, zgârie-nori și vile incredibile se răspândesc acum în fața unei plaje cu nisip fin. Cu toate acestea, Rosario rămâne un oraș patriotic prin excelență. Grupuri de elevi îmbrăcați în alb pozează lângă monumentul

steagului, construit în stilul vechi sovietic și inaugurat în 1957 pentru a marca locul unde generalul Manuel Belgrano a ordonat ridicarea drapelului național pentru prima dată, pe 27 februarie 1812.

Rosario este orașul nepoților imigranților, al mahalalelor și al caselor rustice. Dar să lăsăm deoparte poveștile despre imigrare, melanjul de culturi, limbi și tradiții, care există din plin în Argentina, și să revenim la Jorge și la Celia, care s-au îndrăgostit și și-au început relația la o vârstă fragedă.

Pe 17 iunie 1978 se cunună în Biserică Corazón de María. Țara este absorbită total de Campionatul Mondial – atât de mult, încât tinerii căsătoriți, aflați în luna de miere în Bariloche, se asigură totuși că vor urmări partida Argentina-Brazilia, care are loc în Rosario. Rezultatul este 0-0. Opt zile mai târziu, pe Stadionul Monumental din Buenos Aires, al echipei River Plate, naționala lui César Luis Menotti, cunoscută în Argentina ca Albiceleste (alb-albastru), învinge Olanda cu 3-1 și câștigă Campionatul Mondial. Se declanșează o isterie colectivă. Fillol, Olguín, Galván, Passarella, Tarantini, Ardiles, Gallego, Ortiz, Bertoni, Luque și Kempes par să alunge toate amintirile legate de Proceso de Reorganización Nacional (perioadă de guvernare militară) – disidenții decedați, cei peste 30.000 de cetăteni „dispăruti”, torturile și ororile din timpul dictaturii militare cumplite și sângeroase a generalului Jorge Rafael Videla, inițiată pe 24 martie 1976 prin demiterea lui Isabel Perón. Pe străzile din Buenos Aires încă mai poți vedea cuvintele „Inmundo Mundial” – campionatul mondial întinut – vopsite sub desenul unui teren de fotbal și inscripția „1978”.

La doi ani după lovitura de stat, țara este încă sub un regim de teroare, dar viața merge mai departe. Celia și Jorge devin părinți: Rodrigo Martin se naște pe 9 februarie 1980, iar cel de-al doilea fiu al lor, Matías Horacio, se naște într-unul dintre cele mai intunecate momente din istoria țării. Data este 25 iunie 1982, la numai 11 zile după sfârșitul războiului din Insulele Falkland. Învinșă, Argentina își număra victimele (649 de

morți) și răniții (peste 1.000), precum și pe toți acei oameni care nu vor uita niciodată cele două luni și jumătate petrecute în bătaia gloanțelor. Tineri, lipsiți de experiență și prost echipați, voluntari convingi să se înroleze dintr-un patriotism ieftin, cu scopul de a recuceri Arhipelagul Falkland, ocupat de britanici într-un îndepărtat an 1833. Operațiunea Rosario, numele invaziei argentinene conduse de generalul Leopoldo Galtieri pe 2 aprilie 1982, a fost a nu știu câtă încercare de distragere orchestrată de junta militară, menită să distragă atenția de la dezastrele programului economic introdus în 1980 – politici care au dus la o rată a inflației de 90%, recesiune în toate sectoarele economiei, o creștere a datoriei externe atât pentru companiile private, cât și pentru stat, devalorizarea salariilor și, în special, săracirea progresivă a clasei de mijloc (o caracteristică a istoriei țării comună cu altele de țări din America Latină). Războiul ar fi trebuit să facă țara să uite de dramele trecutului și să insuflă patriotism poporului, dar Galtieri nu a fost pregătit pentru Doamna de Fier, Margaret Thatcher, și nici nu a pus la socoteală armata britanică.

În câteva săptămâni, forțele britanice nimicesc armata argentiniană – un dezastru care va duce la căderea juntei militare și la sărbătorirea democrației în cursul anului. Dar redobândirea Insulelor Malvinas – numele argentinian al Insulelor Falkland – rămâne și astăzi o dorință ascunsă a Argentinei: în Rosario, în Parque Nacional de la Bandera („Parcul Național al Drapelului”), a fost construit un monument în onoarea „eroilor care trăiesc pe Insulele Malvine”, iar Constituția din 1994 numește recăpătarea teritoriului drept un obiectiv la care nu se poate renunța. Cu toate acestea, în 1983, alegerile sunt câștigate de Raúl Alfonsín, unul dintre puținii politicieni care au păstrat distanță față de armată, susținând că singurul obiectiv pentru a porni la război era acela de a consolida dictatura.

Patru ani mai târziu, când Celia e însărcinată pentru a treia oară, situația este încă dramatică. În Semana Santa (Săptămâna Mare) din 1987, Argentina este la un pas de război